

Kamer 3.02

Eduard Jongsma

Geconcentreerd maar met onvaste hand doopt Eduard zijn penseel in de grijswitte verf, beweegt die bevend naar het vel papier om schuim op de wilde golven te creëren. Vroeger maakte hij stillevens van schelpen en sliertjes zeewier die hij op het strand had gevonden. Elk lijntje, stipje, barstje, zandkorreltje wist hij vol toewijding vast te leggen. Ook het portretschilderen was een favoriete bezigheid van hem. Hij genoot van het nauwkeurig weergeven van kraaienpootjes rond de ogen en diepe rimpels in het voorhoofd. Juist het schilderen van details lukt hem nu niet meer. Er verschijnt een glimlachje op zijn gezicht. Het is dan weliswaar verleden tijd maar hij heeft veel mensen blij gemaakt met een portret. Soms maakte hij een gezicht expres mooier dan het was; een neus wat minder prominent, een kaaklijn wat ronder, ogen levendiger. Ja, dat had hij bij Marijkes ogen voor elkaar gekregen. Hij had er een twinkeling in gelegd die er in werkelijkheid zelden of nooit in te zien was.

Kramp schiet in zijn hand. Onverwacht en fel als altijd. Zijn penseel glijdt tussen zijn vingers vandaan en stuitert tikkend op het vinyl. Verdraaid nog aan toe, waarom is hij niet meer in

staat die kwast gewoon vast te houden? Voorzichtig schuifelt hij wat naar achteren, zoekt steun bij zijn rollator en laat zijn blik speurend over de vloer gaan. Hmm, dat valt niet tegen; het penseel ligt op een voor hem bereikbare plek. Hij wrijft de laatste kramp uit zijn hand en sloft achter zijn rollator naar het midden van de kamer. Moeizaam bukt hij zich daar naar voren om het penseel op te rapen. Nu maar hopen dat er niet juist op dit moment iemand van de zorg binnenkomt, want dan wordt hij geheid uitgeoeterd voor zo veel waaghalzerij. Nog een beetje verder doorbuigen. Ja, hij heeft hem. Ach, nee ...! Hij ontdekt grijswitte spetters rond de plek waar het penseel heeft gelegen. Hoofdschuddend hijst hij zich rechtop. Hoe moet hij die nou weer wegstrijken? Nog een keer bukken en ze met een doekje weg proberen te poetsen gaat hem echt te veel worden. Hij kan er kranten neerleggen, misschien is dat een oplossing. Mogelijk trekt de verf in het papier, bovendien voorkomt hij zo dat er nog meer viezigheid op het vinyl komt. Langzaam loopt hij terug naar de tafel, grist een krant van de oudpapierstapel en vouwt hem open. Hij laat hem naar beneden fladderen.

Als de vloer rondom de tafel bedekt is met schots en scheef over elkaar liggende krantenpagina's, laat hij zich op zijn rollator zakken. Hij hijgt. Even bijkomen voor hij verdergaat. Hij woont nu ruim een maand hier, in woonzorgcentrum Zee-Zicht, en het was er nog steeds niet van gekomen om te schilderen. Vanmiddag voelde hij zich redelijk goed en heeft hij zijn verfspullen bij elkaar gezocht: een vel papier, tubes verf, penselen, lege jampotjes. Met uitzicht op de boulevard en het daarachter liggende strand en de zee was het, ondanks het rustige nazomerweer, makkelijk een onderwerp te kiezen: storm op zee. Dat gaf hem de mogelijkheid lekker los bezig te zijn.

Kolkende golven, dreigende wolkenluchten, het silhouet van een worstelend schip. Dan gaat het om kleuren en lijnen; om sfeer.

Net als hij op wil staan om de laatste hand aan zijn aquarel te leggen, hoort hij de geluiden die hem aankondigen dat er iemand binnenkomt: de bel van zijn appartementje, het piepje van een tag die langs het slot van zijn voordeur wordt gehaald. Een tel later stapt er iemand in een witte rok met lichtblauw tuniekje binnen. Anneke, Annemarie, hoe heet ze ook alweer? 'Goedemiddag, meneer Jongsma. Ik kom uw medicijnen brengen. Zo, u bent druk bezig.'

'Ja, dat klopt, ik heb mijn oude hobby maar weer eens opgepakt.' Eduard komt half overeind, knijpt zijn ogen tot spleetjes en probeert de naam op haar badge te lezen. 'Hanneke?'

'Hannah', helpt ze.

'O ja, Hannah. Zo veel namen, zo veel nieuwe namen hier om te onthouden.' In een gebaar van verontschuldiging gooit hij zijn armen omhoog.

'Ik snap dat het lastig is. Gewoon vragen als u onze naam of iets anders niet weet, meneer Jongsma.' Ze legt de stripjes met medicijnen in het bekende schaalte op het aanrecht, komt dan naast hem staan en buigt zich over zijn werk. Ingespannen tuurt ze naar het tafereel. Ze zal toch wel zien wat het is? vraagt hij zich ineens bezorgd af. Ze zal toch wel snappen dat het de zee is? De zee in de storm. Zal hij het vragen? Of zelf zeggen? Nee, je moet je werk voor zichzelf laten spreken, heeft hij altijd beweerd. Niets toelichten of uitleggen.

'Prachtig!' zegt ze. 'Echt heel mooi.'

'Dank je.' Hij laat zich weer op de rollator zakken.

Zwijgend kijkt hij naar haar gebogen rug, naar zijn werk op tafel, zijn bevende handen.